

Areal, som tilhører det kongelige Teater, Kolonnaden indbefattet, saaledes at der indrettes 2 Scener, Ryg mod Ryg, for Skuespil, Opera og Ballet. Fælles for disse 2 Scener skulde være en ny Magasinbygning paa det Areal, der kan faas ved Køb af Ejendommene Tordenskjoldsgade 5 og Heibergsgade 7, og Magasinbygningen skulde sættes i Forbindelse med begge Scener dels ved en Bro over Tordenskjoldsgade og dels ved en Tunnel under Gaden. Den nye Scene skulde have en Dybde af 17 m og en Bredde af 19 m, og i Teatret skulde der være Plads til 1.200 Tilskuere; dog skulde Tilskuerpladsen kunne udvides til 1.450. Meningen var saa, at der paa den store Scene skulde opføres de Operaer, Skuespil og Balletter, som kræver megen Plads, og paa den mindre Scene de, der kan nøjes med mindre Plads. I Dobbeltteatret vil der blive Rum for 1 Prøvescene, 4 Prøvesale og 2 Dansesale, og det vil blive udstyret med Elevatorer, Skydescene, Rundhorisont og det hele. Dobbeltscenen er, tror jeg, budgetteret at ville koste omtrent det samme som Casino-Projektet, godt 7 Mill. Kr.

Den økonomiske Fordel ved Dobbeltscenen er indlysende, og den indrømmer ogsaa Ministeren. En fælles Drift er altid den billigste. Amaliegadescenen og det kongelige Teater maatte driftsmæssigt set betragtes som to fuldstændig adskilte Teatre. Administrationen vilde blive dyrere, Maskin- og Belysningspersonale maatte ansættes særligt for hvert Teater, Udgifterne til Varme og Ventilation vilde blive langt mindre ved Dobbeltteatret; alt, Dekorationer, Kostumer, Rekvizitmateriel, kunde ved Dobbeltteatret være fælles; Kor, Statister, Balletkorps ligeledes. Der er altsaa ved Dobbeltteatret talrige økonomiske Fortrin, og der er jo ogsaa mange, der betragter det som et kunstnerisk Fortrin, at de tre Kunstarters Samvirken bibeholdes.

Alligevel, ærede Medlemmer, hvis vi her i Rigsdagen ikke behøvede at tage finansielle Hensyn, hvis det kun gjaldt for os om at skabe de bedste Vilkaar for de tre Kunstarter, er der for mig ingen Tvivl om, hvilken Plan jeg vilde vælge, Ministerens eller Dobbeltscenen. Jeg vilde da uden Vaklen foretrække Ministerens. Skuespillet, Operaen og Balletten hører nu en Gang ikke sammen, og Skuespillerne har Ret, naar de skriver: „Ved et fortsat Samarbejde mellem Opera og Skuespil forudsætter vi, at den Kamp om Plads, der i saa mange Aar har lammet begges Arbejde, stadig vil vedblive og maaske snarere vil foreges“. Et stort Minus ved Dobbelt-

scenen er det ogsaa, at der ikke bliver Plads til det intime Teater, som jeg tillægger overmaade stor Betydning.

Men vi Rigsdagsmænd skal jo ogsaa tage finansielle Hensyn, og lige saa overbevist jeg er om, at de to adskilte Teatre vil tjene Kunstens Tarv bedst, lige saa overbevist er jeg om, at Dobbeltscenen vil være den, der vil koste Staten mindst i det lange Løb. For vel har Dobbeltscenen et Par Hundrede Tilskuerpladser mindre end Teatret efter Ministerens Plan, men een Ting er det jo at skaffe Pladser til Publikums Disposition, og en anden Ting er det at faa Publikum til at købe dem. Det afgørende for mig er ikke, om vi vælger den ene eller den anden Løsning. For mig er det afgørende, at vi faar en Løsning, at vi afhjælper det kongelige Teaters fortvivlede Forhold, at vi kommer bort fra en Ordning, der er økonomisk og kunstnerisk lige ødelæggende. Efter min Overbevisning vil baade den Ordning, Ministeren foretrækker, og Dobbeltteatret være tjenlige for det kongelige Teater.

Den danske Rigsdag har altid ment, at Staten bør støtte det kongelige Teater, fordi man indrømmer, at Nationalscenen i større Grad end de andre Teatre har en kulturel Opgave, og fordi man indser, at Teatrets Kunst er den Kunst, som er Folket den kæreste, og den, som paa virker Folket dybest. For at have Glæde af Musik maa man være musikalsk. For at have Glæde af bildende Kunst maa man have Sans for Farver og Linier. For at have Glæde af et Digterværk maa man være i Besiddelse af en vis Mødenhed, en vis Udvikling. Men ingen, hvis Sjæl overhovedet er modtagelig for aandelige Indtryk, er upaavirkelig af god Skuespilkunst.

Nu stilles der til Staten Krav om meget betydelige Ofre, for at det kongelige Teater atter kan blive den Kulturmagt, det en Gang var. Jeg vil af mit fulde Hjerte beklage, hvis Rigsdagen sidder dette Krav overhørig; men skulde man mene, at Staten ikke kan bevilge de mange Millioner, da kunde jeg tænke mig, at man gik den samme Vej, som man i lignende Tilfælde er gaaet i Sverige og Norge, hvor man ved Udstedelse af Præmieobligationer skaffede Penge til Opførelsen af Nationalteatret i Kristiania og Operaen i Stockholm. Mændersom Beløbet ikke bringes frem paa den ene eller den anden Vis, maa ærede Medlemmer gøre sig klart, at saa er en Opretholdelse af det kongelige Teater under Statsdrift ganske urimelig. Saa hellere stryge Flaget straks, saa hellere leje Teatret ud i